

Moselresan.

Nu har det hänt igen! Man (dvs jag) har deltagit i ännu en Pro Musicaresa till Syd-europa. Den senaste var 2003, dvs för nio år sedan. Hemskt vad tiden går. Det känns som i går, när vi satt där uppe på torget i Assisi och skojade och drack vin under den ljumma julikvällen. Nu blev det i stället Moselvin i Kattenes med i stort sett samma gäng, t.ex. samma trevliga Huddingebor, då i Assisi vissa av dem nya i kören, och andra trogna gamla PM-vänner.

Hur som helst, nio år äldre har man blivit, vilket märks i vissa avgörande skeden t.ex. i valet mellan att bära hem två lådor Moselvin från vinfesten upp till hotellet och dö under promenaden *eller* inköpa två helflaskor Aalborg Taffel på färjan från Puttgarden. Jag valde det senare och överlevde. Dock nätt och jämnt, eftersom en intensiv hosta, oavsett dryckesval, satte in under hemfärden och resulterade i lunginflammation som nu är på väg att hävas med penicillin. Av allt fler inkommande rapporter framgår att flera än jag drabbades av influensaliknande symptom efter resan.

Ett tag trodde jag att mina obehag var ett Guds straff för eventuella hädelser i mitt "högtidstal" vid det lilla samkvämet på hotellet sista kvällen före hemresan. Om han (fader vår) inte gillade det tycker jag att han är jäkligt småaktig och kan sitta där bäst han vill och döma levande och döda! Men nu gällde det ju inte bara mig.

Nu är jag (och förhoppningsvis alla övriga i sällskapet som drabbades) på bättringsvägen och kan se tillbaka på några fantastiska dagar i Moseldalen och Kattenes: duktig, lyhörd och tålmodig dirigent, lyckade konserter i båda kyrkorna (Münster Maifeld och Kattenes), trevliga utflykter för de an-

höriga när kören intensivövade, god mat, (frukosten egentligen alltför riklig för den som är van vid kaffe och macka.

Och ett glas juice).

Vistelsen i Kattenes dominerades givetvis av Vinfesten, som inleddes på lördagskvällen med vinprovning. Det blev nog i de flestas tycke en något långtråkig historia i jättestort tält, med förutbeställda sittplatser för oss Promusikaner, men som omedelbart intogs av andra, varvid ett visst kaos uppstod. Plats fick vi visserligen, men lite här och var. Mellan de 8 vinskvättarna underhölls vi av en tysk lustigkurre ("lustig" att döma av täta publika skrattsalvor) och en dito trollkarl, som man inte visste vad han gjorde. Men det var kanske meningen? Efter ca två timmar och det fjärde glaset (ett rosévin) var de flesta av oss svenskar trötta på högtalarljud och utebliven berusning och begav oss hemåt i den vackra kvällen utmed Moselstranden.

Vinfesten fortsatte på söndagen under lugnare former. Ganska gennyttigt blev

det faktiskt med en utmärkt blåsorkester (jag tror den var från Holland) och två omgångar av våra (i sammanhanget alltför finstämda) folkvisor. Om vi överhuvudtaget hördes, gick det ”så där”.

Fyra hela dagar av resan, d.v.s. halva tiden, åtgick till bussresan. Därför är det viktigt att den blir behaglig. Vilket den blev: trevligt resällskap med huddingebor både framför och bakom oss, egen fru vid sidan och tvärs över mittgången kalmarsjuksköterskan Inger (med sin make) som tjänstvilligt kröp på golvet och plockade mynt, pennor m.m. som jag tappade och inte nådde p.g.a, det fastspända säkerhetsbältet.

Jag älskar att åka buss och har nästan aldrig lust att kliva ur på rastplatserna utmed E4 eller Autobahn. Men ibland måste man, och då kan det bli små upplevelser. Även i det lilla, så att säga. Vid den första vägkrogen, neråt Hamburg blev jag och alla andra snart varse att det kostade 0,7 Euro att gå på toa, vilket inte är mycket att säga om. Ty man blir rikt belönad. Riktigt underhållande var det faktiskt när

jag vid ett sådant besök fick höra ett gapskratt från grannen i båset intill. Lite omotiverat, tyckte jag just då. Varför så roligt just vid detta tillfälle? Men när jag själv strax därefter utlöste spolordningen fick jag vara med om ett sällsamt skådespel: hela sitsen slingrade sig ett helt varv som en orm, samtidigt som den översköljdes av någon grön vätska. Synnerligen hygieniskt! Och ”underhållande”.

En annan gång höll det på att bli katastrof. Jag fick pengar av min fru, några småmynt som hon fiskade upp ur sin väska och som jag stoppade in i automaten för erhållande av inträdesbiljett. Tyvärr blev det bara 60 cent. Automaten blinkade argt för ytterligare 10. Som jag inte hade. En stor del av reskassan bestående av sedlar vilade i ett gult Forexkuvert i fickan, men vad hjälpte det! Inga svenskar som kunde höra mina nödrop fanns inom räckhåll. Till slut uppenbarade sig en vakt som hellre släppte in mig lite för billigt än växlade en 20 Eurare. Allt slutade lyckligt och vätskebalansen återställdes med knapp marginal. Men rester av paniken och nytt rengöringsskådespel gjorde att jag glömde kameran på toapappersautomaten, som Sylve kom bärande på.

– Kameran, menar jag förstås.

Tack, Sylve, för det.

Men även för att du och Kristina ordnat en så fin resa!

Hans Lj.

